

2. påskedag

2. april 2018

Grindheim kyrkje

Noen ganger kan en høre ting som ikke går helt inn. Det er så langt borte fra det som er det naturlige at en ikke klarer å forholde seg til det.

Jesus hadde sagt klart ifra til læresveinene sine at han skulle dø og så stå opp igjen. Det klarte ikke noen å skjønne. De hadde helt andre planer for Jesus. Han skulle lede an i et opprør og bli den store kongen i landet deres. Han skulle gjøre dem til et stolt og mektig folk igjen. Gjenreise Davids mektige kongedømme.

Det begynte så bra på palmesøndag. Jesus rei inn i Jerusalem på eselryggen, helt i samsvar med det som Messias skulle gjøre ifølge profeten Sakarja. Men så klusser han det hele til. Han samler ikke folk og setter ikke i gang et opprør. Nei, han bare provoserer makthaverene, og så ender det i døden. Påskeaften var det en særdeles tungsindig gjeng med læresveiner som var samlet i Jerusalem. Nå var alt tapt. Han hadde sagt at han skulle stå opp, men det var helt borte for dem.

Faktisk var det bare noen av Jesus motstandere, overprestene og fariseerne, som husket på hva Jesus hadde sagt. De går til Pontus Pilatus og ber han om å sette ut vakter for å passe på liket. Tenk om tilhengerne til Jesus skulle finne på å stjele liket, og så påstå at han var stått opp!

Noen av tilhengerne til Jesus går til grava, men ikke for å stjele noe lik. Det er kvinner som skal salve den døde med olje, for det hadde de ikke fått tid til på langfredag. Og de får seg en overraskelse.

La oss reise oss og synge vårt høytidsvers og så høre hvordan det gikk:

NoS 193 Han er oppstanden, dyre ord

Då sabbaten var til ende og det tok til å lysna første dagen i veka, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å sjå til grava. Då kom det brått eit kraftig jordskjelv, for ein Herrens engel steig ned frå himmelen, gjekk fram til grava, rulla steinen ifrå og sette seg på han. Han var som eit lyn å sjå til, og kleda hans var kvite som snø. Vaktmennene skalv av redsle for han og vart liggjande som døde. Men engelen tala til kvinnene og sa: «Ver ikkje redde! Eg veit at de leitar etter Jesus, den krossfeste. Han er ikkje her; han er stått opp, som han sa. Kom og sjå staden der han låg! Skund dykk av stad og sei til læresveinane hans: ‘Han er stått opp frå dei døde, og no går han føre dykk til Galilea; der skal de få sjå han.’ – No har eg sagt det til dykk.»

Då skunda dei seg bort frå grava, redde, men jublande glade; og dei sprang av stad for å fortelja det til læresveinane. Og sjå, Jesus kom imot dei og sa: «Ver helsa!» Då gjekk dei fram, tok om føtene hans og tilbad han. Og Jesus sa til dei: «Ver ikkje redde! Gå og sei til brørne mine at dei skal fara til Galilea. Der skal dei få sjå meg.»

Matteus 28, 1-10

Jesus levde i ei tid som var vanskelig for folket hans. De var okkupert av ei fremmed makt, og de lengtet etter friheten. Han som skulle ordne opp, han bar tittelen Messias, og han hadde altså profetene skrevet om. De lengtet etter den sterke mannen som kunne gi dem verdigheten tilbake.

Folk som opplever å være underkuet eller mindreverdige, de lengter etter den sterke mannen. Historien har flere eksempler på det. Men dessverre kjenner ikke historien så langt til en sterk mann som har klart å innfri forventningene. Sterke menn velger å dyrke seg selv, ikke tjene sitt folk.

Å lengte etter opplevelsen av å være noe, den er helt grei. Gud har skapt oss med en uendelig verdi. Vi er skapt i hans bilde, som hans medarbeidere. I salme 8 står det om mennesket:

Du sette han lite lågare enn Gud
og krona han med herlegdom og ære.

Du sette han til herre over det dine hender har skapt,
alt la du under hans føter.

I Guds øyne er vi uendelig verdifulle. Når vi kjenner oss små og verdiløse, da kommer lengselen etter å kjenne på menneskeverdet.

Noen stikker nesa sin fram i håp om å oppleve at de betyr noe, i håp om å bli bekreftet. Da får de gjerne høre: Du må ikke tro at du er noe, altså underforstått: Du må ikke tro at du er noe mer enn oss andre.

Ingen er mer verd enn andre, men vi skal så absolutt få tro at vi er noe. Menneskeverdet, det er vi skapt med.

Jesus sa aldri til folk at de ikke skulle tro at de var noe. Men han kunne være særdeles direkte og krass mot folk. Når noen gjorde seg til eller og ville framstå bedre enn de egentlig var, eller de hevde seg over andre, da sa han tydelig ifra.

Men når Jesus møtte et ekte menneske som ikke prøvde å skjule noe, som bare var seg selv med sine bekymringer og lengsler, da kom han ikke med krasse og kritiske ord. Da reiste han de opp. Da lot Jesus de få oppleve sin verdighet.

Jesus er en sterk mann, og vi har våre forventninger til han. Han som er allmektig må jo kunne hjelpe til slik at jeg får et godt liv. Jeg vil unngå sykdom og lidelse. Jeg vil ha nok mat og de tingene som jeg trenger for å leve det gode livet. Jeg vil ha mennesker rundt meg som er glad i meg. Jeg vil ha en god jobb.

Det er i grunnen ikke urimelige forventninger. Hvis det er slik livet til vanlig er, da har vi god grunn til å takke. Alt det gode på jorda er Guds gaver, og når vi får del i dem, da er det en velsignelse.

Å oppleve Guds velsignelse, det viser vår verdi. I Guds øyne er vi så verdifulle at han deler ut sine gaver til oss.

Men det er ikke alltid det skjer. Mange mennesker her på jord får ikke dekt sine daglige behov. De har tilsynelatende veldig god grunn til å være misfornøyd med den allmektige. Og vi, her i den rike delen av verden, vi kan bli skeptiske når sykdommen tar grep. Hvor er Gud da, når vi ikke ser noe til hans skapermakt. Hvorfor er han passiv?

Våre behov og lengsler og tanker om Jesus går ikke i hop i møte med virkeligheten. Det er noe som ikke stemmer.

Kanskje er det våre forventninger som ikke er i samsvar med hvem Jesus er? Er det vi som forventer en sterk mann som skal løse våre problemer, og så gjør Jesus noe annet? Jeg tror det.

Kvinnene som gikk til grava forventet å finne et lik. Det fant de ikke. De møtte i stedet et levende menneske. De fikk ta på beina hans. De hadde sett at han hang død på korset, på langfredag. Alt håp var ute. Så er han der igjen, høyst levende.

Jesus hadde gått over i en ny dimensjon. Mens han vandret samme med læresveinene og kvinnene, da var han bundet av tid og rom. De visste de hvor de hadde han. Nå var han i en ny demensjon, ubundet av tid og rom. Han kunne gå ut og inn av tida og rommet som han ville. Han kunne være helt nær, og så, i neste øyeblikk, var han på den andre siden.

Våre forventninger er bundet til tid og rom, til den rammen som vi lever livet innenfor. Jesus er både der og han er utenfor.

Noen ganger skjer det slik som vi vil. Våre bønner er hørt. De gode Guds gaver som er ønsker meg, de får jeg del i. Jesus har vært aktiv i min dimensjon.

Andre ganger skjer det ikke, og jeg skjønner meg ikke på han. Han følger med, jeg tror det, men han gjør ikke det som jeg forventer.

Så må jeg bøye meg for det faktum at Guds vegger er høyere enn mine. Gud rår over sin allmakt, og jeg kan ikke styre den.

Men jeg må også ta på alvor at Gud har gjort oss til sine medarbeidere. Mesteparten av det leie og vonde som skjer i verden, det kan vi gjøre noe med. Ja, Gud har gjort seg avhengig av oss mennesker. Så viktige er vi for han. Så viktige er menneskene for hverandre.

Og så kan jeg glede meg over at han er i den andre dimensjonen, på den andre sida. Når jeg kommer dit, da vil jeg møte han. Da vil han ta imot meg.

Vi er bundet til tid og rom, men Jesus er uavhengig av det. Han vil møte oss både her og der.

Jesus er den sterke mannen, men han hersker ikke ved å bestemme over oss. Jesus viser sin allmakt ved å elske. Kjærligheten er den sterkeste makta i verden, og den bruker han.

Når vi er her på jord, hvor og når vil han møte oss da? Fortellinga om den tomme grava sies oss noe om det.

Først når: Dette skjedde på den første dagen i uka, altså dagen etter helligdagen. For oss er mandagen dagen etter helligdagen, og det er den dagen uka begynner. Den oppstandne møter oss på mandagen, i hverdagen.

Så var det sted. Kvinnene måtte si til læresveinane at de måtte dra til Galilea. Der skulle de få se han. Nå var de i Jerusalem, hovedstaden. Men de måtte dra til Galiea, der de hørte hjemme. Gå hjem, det var beskjeden.

Jesus møter oss når det er hverdag, der vi hører til. Der vil kraften fra oppstandelsen være virksom. Der vil han omslutte oss med kjærlighet.